

Kristóf Miklós: Shindo Omaiko versei

Csöndben sírni

Csöndben sírni egy jeges kripta alvadó vizében
Sejtekbe írni mit csak sejtek néha megigézve
Ölni is néha, ahogy engem ölnek, orvul kivesézve
Nagy bádogos csigák nyákos sebeiben vívni késsel
Döbrent szemekbe gyilkos tűzzel vésni az ígéket
Bamba holdba burkolt levelek hullását nézni szépen
Engedj engem Isten ébredni minden lázba burkolt éjben
Napokat lobbantani magamból, mert elhamvadok, érzem.

Súlyos higanykönny koppan a percek ércező taván
Írj fekete álmokból font kövek tűnő alkonyán
Reszketsz mert epileptikus áramok delejeznek, ne nézz oly bután
Nem baj ha kisül a földrengés, lankás puha csönd jön ezután
Igyál te is, mint a Mota, felébred benned valami lélek is talán.

Hiányok áramlanak bennem

Hiányok áramlanak bennem, mint hamvadó tegnapok
alvadó holdak vize, mely dermedt éveimen átragyog
lassan majd én is mint gyertya, tenyésző semmibe olvadok
felednek majd a percek, mint fagyott szélben didergő angyalok.

Olvadj fel tegnapok vize, kacagj te hasadt sámán
rohanj a szélben nyerítve, üvöltő fekete lámán
robbanó terekbe simulj, meredj üres tükrökbe kábán
virrassz hideg szíveken, míg vad fényt nem lobbant benned a Kwaidan!

Hideg szemek

Hideg szemek billegnek a köveken
avas holdak lüktetnek a tereken
agyad zsibbad, nézz a csöndbe mereven
miért remélsz, tépd ki szíved eleven!

Alvó halottak élén

Félig sem sejtett titkok sírján virrasztunk
mert elhagytuk magunkat, s a távolságok üzenetét
Halott csillagokban emésztjük álmodó szívünk
s elhullunk a porban, melyből az Idő lelke fakad

Sötét az álmod

Sötét az álmod
szívembe süt
fekete fényed
alvadt ezüst

Holdfénybe hull

Holdfénybe hull, kit álma megkísérli
s hogy mi hívja, mi fáj, nem tudja, nem is kérli
Hosszú útra indul, fekete csönd vár rá
nem tudja, ki vár rá, szíve széthull sárrá

Mint rothadó csontváz

Mint rothadó csontváz a temetőbe
úgy kopaszodom saját keserű csöndembe
s nő majd szívemből virág, mely égre nyílik
hogy benne növesszem magam a tágranyílt Holdig

Bennem kong üres formád

Bennem kong üres formád
és az alvadó csöndbe hull
kiherélt átkú emlékeid
elfulladnak lassan a Semmi tavában
s csak az éj, az éjszaka vizei
az esti csend, amely megőriz valahol
egy ablakfény, melyben még képed földereng
s az árnyékok, melyek a kövekre hullnak.

Álmodj szívem

Álmodj szívem míg ringunk a semmi kék ölén
Lassan mint csónak egy holt tenger éjjelén
Mindig csak várva a ködszínű ébredést
Olvadni végre, harcolni a bomló életért
Dermedt lelkünket verni míg végre észre tér
Jöjj szívem, és együtt futunk a szép végtelen felé!

Sivár csönd vár a parton, kis szívem hitted-é?
Zizeg a homok, a hamu, ébredni kell-e még?
Így van ez ha remélsz, a reményben hull a kél
Vágyaid porából gúnyos dalt sző az esti szél
Elvesztett álmaid sirasd, agyadban kés metél
Megdermed szíved lassan, széthull s a csöndbe tér . . .

Alvadt álmok

Alvadt álmok ködszínű mámora
szemembe hull a csönd csalóka fénypora
letűnt már életem tündöklő fénykora
szívemben hízik egy kövér és jókora
PONDRÓ!!!

Salamon Mari

Sivár csönd vár rám nélküled
Akarlak mégis, egyetlenem
Lusta torzók alvadnak szemedben
Alvadt múzsák dala zsong fülemben
Minden álmom te vagy, s nem vagy velem
Omló Kwaidan kútja fakad fel bennem
Nincs-arcod ring a szélben, el kell hát mennem.

Mindenség köldöke a te szemed
Akarlak drágám, egyetlenem
Rettegés kap el, hogy elfeledlek
Iszonykatlanban majd, eltemetlek.

Papp Éva

Pirosló esőben haldokló madarak
Alkonyi szélben vicsorgó agyarak
Patkánypuha éj, sivár nélküled-virradat
Pokolban kerengő, rémült bogarak.

Évikém, drágám, nem lelünk egymásra
Vak pondróként mászunk, s döglünk rakásra
Akarlak te drága, miért vársz te másra?

Reggel a csönd fon át

Reggel a csönd fon át
álmatlan kísértet
éjjel rád gondolok
s csak a remény éltet

Madarak zuhannak
fekete füstbe
vágycim befagynak
alvadó ezüstbe

Bennem élsz te mindig
csak terád várok
szemed zöldje izzik
hervadó világok

Leszel te még enyém
ne várj rám hiába
felizzik mibennünk
a Mindenség hiánya!

Halál izzik

Halál izzik a fekete húrokon
halálba temetem izzó homlokom
véreső pereg a szürke homokon
rád várok csak rád, holtan és konokon

Elszállt az ének

Elszállt az ének, fekete füstje ring
fekete tóba hullt, izzó rozmaring
halálba fúlnak omló álmaink
véreső szital, mint olvadó rubint

Üresség

Üres a reményed
üres az álmod
üres az erszényed
üres szívvel várod

az üres ébredést
üres életedet
az üressé lett levést
az üresség eltemet!

A vákuum beszippant
hiába ébredsz
üres szélben izzasz
az üresség eléget!

Életed üres lett
így lett üres álmod
az üresség lett veszted
a halált mért várod?

Halálod is üres
üres sírba fekszel
az üresség megkeres
üresség, eressz el!

Elég hát belőled
te üres Semmi-Asszony
üres csönd-szíveden
az üresség virrasszon!

Üres álmaimból
kizavarlak téged
üres csontjaimból
kirázlak keményen!

Üressé lett szívem
megtölti majd a csönd
s az üres csöndemet
kitölti puha föld!

Amely már nem üres
amelyben mag terem!
megfogan majd bennem
a gyönyörű végtelen!

Üres kín

Üres kín volt életed virága
üres kútba zuhantál hiába
üres könny hull álmaid tavába
üres szívvel ájulsz a halálba

Üres léted megtöltöd iszonnal
üresen élsz egy üres asszonnal
üresség zár az üres magányba
üresen fúlsz üres ingoványba

Didergek

Didergek álmaid kékülő füstjében
kiégett halmokon virrasztok árván
járom az éjszaka dermedő vizeit
és nincs más csak a csönd, mely utamra elkísér . . .

A csend szava

A csend szava ólmos gomba
a te szavad kinyíló végtelen
az én szívem remegő bogárka
s a te szíved bennem a csend virága

Arcomba néz

Arcomba néz a hűvös telehold
ne hívj ma engem álmaidba
fázó szívem ne burkold be csönddel
mert ma vért kacagtak a síró almafák

Fekete könny

Fekete könnyet sírt az este
ne nézz ha nem bírsz Isten szemébe
hozd el nekem a kő-holnap kő- virágát
s töltsd szívembe lelked izzó varázsát

Fekete folyamok

Fekete folyamok ringatnak minket
zöldhúsú holdak lágy ölén az éjben
feneketlen tóba zuhanunk hasadtan
s az idő csak örvénylik, kavarog a mélyben

Idegen vizeken virrasztok s vicsorgok
a démonnal lepett, vak hideg sötétben
idegenek várnak mindenütt, s ha alszom
álmaim is idegen partok közt tenyésznek

Csak hívj, csak hívj te áldott sugár
te névtelen titokból szőtt szép Mindenség-Asszony
elvesztett álmok közt lapulva s bolyongva
reményt s hitet a te szíved árásszon!

Csöndbe átkozott sötét évek könnyeiben ázó
millió halott arcomat virrasztom
sötét hiánnyal bélelt életemet
reményed hideg lángjába hamvasztom

Feledni mindent, elég volt, elég!
Futok a halál fekete ölébe
a te öledbe, szívem,
hogy új életem végre benned virradjon!

Fejik a fekete lámát

Fejik a fekete lámát
sír magából fekete átkot
azt töltik a fekete szívbe
így szülik a magányt, s az álmot.

Meddig kell még várni rád

Meddig kell még várni rád
meddig kell még várni rád
meddig kell még futni érted
meddig kell még sírni érted?

meddig kell még hinni benned
meddig kell még elfelednem
meddig kell még eltemetnem
mindazt, ami nem lehettem?

Meddig meddig meddig meddig
miért miért miért miért?
Hagyj el végre, hagyj elmennem.
Hagyj el. Könyörgök!

Zöld kő

Zöld kő izzott Anghor szívében
zöld imába fonták a csöndet
zöld tűzben égett zöld szeme
zöld holdban ringó végtelen

Zöld volt a tőr, mely szívébe szúrt
zöld volt a vér, mely földre csordult
zöld volt a könny, mely arcára hullt
zöld teste zöldes mocsárba fúlt

Csak az éj, az éj, csak az éj nem volt zöld
elnyelte álmom csöndpuha föld
vak rohadt homályban vak gyilok ölt
vak szívbe mérget vak hiány tölt

Ha az Isten bennem él

Ha az Isten bennem él
s úgy él, hogy szerelemre vágyik
mért fullad lelkem búzló tóba
míg bennem a csönd lomha teste mászik?

A Hiány lépdel

A Hiány lépdel most szívemben
kioltott álmok negatív tükörképei
az álmatlanság izzó homokján
az első hűvös érintés . . .

Arcomba néz a szürke gond

Arcomba néz a szürke gond
szívemben odvas gomba kong
agyamban súlyos csend borong
halott imákkal telve zsong

Szívembe nő a rút fekély
nem hat reám se kín se kék
alvadó életem mily sekély
tükrén a hold s a csalfa mély

Befonja lelkem csúf magány
sötét tükrebe néz a lány
szemében izzó, mély talány
áramlik benne száz hiány

Ős-néma álmok húrja zsong
sötét szobában óra kong
üres visszhangok csendje bong
imákat már a senki mond

Szemedben szürke fény

Szemedben szürke fény
szívedben nincs remény
szerelemre vársz?
s rám már nem találsz?

Aranyló homokból

Aranyló homokból font imám a csönd
puhán pergetem napjaim füstjében
álommá alvadnak tétova perceim
gúzsbakötnek s lassan lehúzza az ingovány

Elvesztett álmok

Elvesztett álmok, haldokló gyermek csókjai
kit nem emel ki álmaiból dühöngő vulkán
fekete csöndből font torzói közé hullván
vad téboly szolgája, bomló Mindenség kínjai!

Higanykönny – cinkmadár

Higanykönny – cinkmadár
letéptél, megmartál
vasnapba hurcoltál
vassavú könnyeddel
vasasra marattál
s magadra maradtál!

Siváran kongó

Siváran kongó
süppedve beomló
rettegésbe hajló
éjszakába hajtó
éjszakában váró
álmomra vigyázó
bolyongva járó
dideregve fázó
kőcsendbe hámló
halálba cibáló
tébolyult rettegés:
Sivár az ébredés!

A nyitott időn

A nyitott időn beoson a csönd
nyitott szemedből üzen a végtelen
nyitott szívedbe bújik a Halál
s nyitott homályba hullnak majd könnyeid

Rezgő tóban

Rezgő tóban a barlangvisszhang fénye
ilyen a szív, az ész, ha senkire vár
sárba fúlt üvöltés hamvadó reménye
szemébe alvadó csöndje sivár

Kísértet-álmok

Kísértet-álmok kísértet-Földje
hol bolyong az ezer átkozott Idő
s feneketlen tóba fulladó kezekre
virrad a fekete tébolyból font nap

Ott várok rád, az élettől elsodorva
ott pergetem lassú imáit a csöndnek
ott száradnak el majd virrasztó szemeim
s ott temet el lassan a szitáló homály!

Félek tőled

Félek tőled, félek, mint huhogó haláltól
téboly-madarak merednek rám borzadó szemmel
élőbb vagy mégis, bár árnyékaid a szélben dideregnek
s vadul kacagsz, míg ellepnek a fekete hangyák
szemed helye üresen kacsint, benne vak pondró könnyököl
szomorú asszonyok ütnek tanyát fekete szőrrel bélelt szíveden
köldöködben néma víztükör, könnyeid elfolytak a hideg széllel
kásás csöndbe süppedtél lassan, mégis nevetek rád
mert bennem élsz te mindig, örök csönd-szívembe zárva
s hiányodban érzem, mily sok voltál, s én mily kevés vagyok

Szemek virrasztanak

Szemek virrasztanak a Halottak Tengerén
szemek habja sír, a Halál köldökén
halott tükrökbe zárt szemedben sírok én
Halál vigyáz reánk, s jól tudom, nincs remény!

Tájkép csata után

Vas tükrökbe néz a nap és nevet
vak tükrökbe néz a hold, és sír

Rád vár az éj

Rád vár az éj az esőmosta, hűvös szirteken.
Meddig félsz még, meddig menekülsz?

Csak te állíthatod meg az esőt.

Érzed-e, ami túl van az érzések határain?
Hallod-e a hangot a csend határain túlról?
A nyitott idő ajtaján beoson, repedt ablakokon beüzen,
és nem érted, miért sír benned ezer vízesés,
és halott vagy mégis, mint ezer zuhanó kő . . .

Halott tárgy vagy, tehetetlen tuskó,
melyet odaszögeztek az idők kapuinak küszöbére,
hogy sohase léphesd át a lét határát,
és örökre sóvárogj, míg átlépnek feletted,
és otthagynak a porba tiporva.

Hullj, hullj te hasadt isten, hullj át az idők kapuin,
kisírt szemű idők tükreibe,
hullj a halott kutak alvadó vizébe,
hullj a csöndbe, hullj, egyedül!

Hagyd el torz vágyaidat, s térj meg hozzám.
Itt az otthonod.
Én várok.

Benzin

Borzolt tegnapok vize fut felém a hajnali égen
Ernyedő fák közt omlik szét az idő ezer vízesése
Nézem a mélyben a lehulló szép hajdani ígéket
Zöldhúsú holdak szívébe zárt, alvó kis meséket
Imádlak még ne félj, virrasztlak a sok kis szétfutó képben
Néked adom immár e kést, ezüst tükrét a beomló, fekete mélynek .

Egy japán vers

Emberélet korról korra soha el nem fogy
folyón a hold évről évre ugyanúgy ragyog
nem tudhatni, vajon a hold ugyan kire vár
csak azt látni hogy nagy a folyam, s hömpölyög az ár

Saját visszafordításom japánra:

Hito no szei toki toki csiiszaku nai
Kawa cuki toshi toshi szó hkarimasz
Shita nai de kawa cuki nanyikaó macc
mite mo wa ói kawa mizu kawarimasz

Torzskizo

Tente virágom, a fában a torz szél kongatja harangját
Olvadó madarak szárnyai lengnek a tétova füstben
Rőtlik az alkony a szélben a száraz angyalok dideregnek
Zizzen a hó, feketül szíve még, s kifakul szeme immár
Sóvárgom még hamvadó illatát s fényét a hajdani tájnak
Kívánom őt, de szétfutó képei a Halál torz imáit vicsorogják
Izzó álmokban ringok még vele, s elveszünk lassan a csöndben
Zuhanó években állva bár és várva a Titkot egyre csak félünk
Omló álmaink porán kihúnyt jövők és alvó gyermekek pihennek.

Zöld sugár

Zöld sugár
alvadó szemed
megérint
fekete hited
reámhull
kékülő hajad
csöndbe fúl
vigyázó szavad

Kék kvadron

Kék kvadron
fonja be
álmodó
szemed
halált
virágzik
nevetésed
guruló
hangtükre
ne félj
a hangyák
nem lopják el
higanyos
könnyeidet
s bennük
a végtelen
éjszakát és
belézárva téged is
örökre

Ha majd elhagysz

Ha majd elhagysz és mégse hagysz el
elfutsz a fekete semmibe egyedül
nézz szét a sivár földedre lapulva
felejtse el a napot, mely feletted virraszt
a hold felfalja majd rémítő álmaid
s vak tóba fúlnak könnyeid a szélben
ha majd a kietlen csönd nevet feletted
megérzed tán te is, az üresség ízét . . .

Ha a felhők kigyúlnak

Ha a felhők kigyúlnak
viharban a szemedben
lelősz és senki se hallja
s amikor majd a banda játszik
láttni foglak a Hold sötét arcán . . .

Szeress kérlek

Szeress kérlek, szeress, fonj öledbe engem
szeress az évek hulló hangjain át
szeresd a fekete füstbe fúló alkonyt
szeresd mert benned, s bennem él e csönd

Szeress kérlek, a hamvadó álmaid ölén
szeress engem hulló könnyeidbe fúlva
szeress a múltad ködében elmerengve
szeresd hogy megértük ezt a percet is!

Szeresd a percet, melyben megszülettünk
szeresd a mohón ránk leső eget
nincs már csak egy percünk, vagy egy fél, de ne bánd
csak szeress, csak szeress, mert elemészt a csönd!

Kívül az utakon

Kívül az utakon, kívül a napokon
feledve fekete könnyeid ízét
fuss a kietlen semmibe egyedül
üres falak kiáltanak rád
üres szemek kísérnek szüntelen
üres sínekbe botlasz majd utadon
üres tavakba meredsz hitetlen, hol
üres árnyak cipelik árvaságuk súlyát

Ott várlak majd, az üresség köreiben
ott várok rád, hol a csönd elsodor
s együtt folytatjuk utunkat szótlanul
nap-embriókba fúrva lázadó szemünk
a süket szél sodorja álmaink porát
s tébolyult hold veti árnyunkat a mélybe!

Hideg percek

Hideg percek mint könnyek peregnek
hideg szemedben álmok remegnek
hideg arcok arcodba nevetnek
hideg szívek magukba temetnek

Alvadó holdak álma hív

Alvadó holdak álma hív fénykörbe fúló távolokba
Izzó éjszakák reménye igéz el mert még hitet ad a szép fény
De hiába, jaj, hiába, elvész az álom, jó az ébredés
Sivár csöndben vacogunk és nem fon be a szerelem édes titka sem
Ott basztuk el hogy elhittük a delír-súgta mákonyos igéket
Tébolyba fon tévedésünk vak jövőbe zuhanó emléke
Feneketlen kútba nézek, ott látlak téged s magam. És sírni szeretnék.

Moonlight

Minden éjjel feléd sodor, csak várj csak várj a virradó holdra
Onnan jönnek álmaink, és ott is fulladnak el ha jó a reggel
Olvadó fénye igéz el és kábán futunk a vágy ölelő karjaiba
Nem tudjuk még, mily vérengzőek a földből kisírt tétova démonok
Lelkünkbe osonnak, és már mi vagyunk ők, szemünkből kinéznek
Isten, ha vagy, mért tűröd hogy így vesszünk el s veszejtsük el egymást?
Gonosz vágyainkat öljük meg és vágjuk ki az ébredés késeivel
Hogy tudnék most szeretni s remélni! De bennem ég a vak kín
Téged virrasztlak, s hiányod fon be minden éjjel. Csak várj, csak várj!

Vakhold

Vágyaink izzó teremtője, ne vess reánk ezüst szemeddel
Altass vagy gyötörj, de ne hagyj minket egyedül, idelent
Kínnal marj belénk, hogy égjen, hogy fájjon a néma nincs
Hamvaszd el vak reményünk, hogy ne fussunk a partra hiába
Oldozz fel kérlek az átok alól, ne taszíts a fekete mélybe
Látod hogy ennyi vagyunk, látod hogy mily kevés ez a „mi”
Döfj belénk a vágy késeivel, de ne hagyd hogy hiába éljünk!

Ringj a hold lágy ölén

Ringj a hold lágy ölén
ringj és aludj, te gyermek
ringj és ne tudd hogy mi vár
megásták rég a vermet

Ringj a hold lágy ölén
ringj és álmodd hogy szeretlek
ringj és ne ébredj soha fel
halott szívembe temetlek

Hold

Sötét szíveken virrasztasz, mintha magad is hold lennél, mely az örök magány szigete fölött függ, csöndből öntött ezüst tejjel fürdetve a halott vidéket. Csak a szemek ragyognak, minden más az éjszaka dermedő vizébe fúl. Madarak szállnak mint fehér füst, és füst száll, mint alvó, elfeledett madarak megfagyott lelke. És ezer tükör villan a homályban, de már nem kérdi senki, merre az út, és fekete hó hull, lassan mint a hervadó reggelek, a hólyagpapírba burkolt világ halk tejüvederengése. Fagyott csönd minden.

És itt ismertelek meg mégis, a halál és az idegenség szirtjei közt, itt ébredtem önmagamra benned, és itt értettem meg mindazt, ami a vak semmibe hamvadt évezredek kútjaiba fúlt, a kérdéseket, amiket már tízezer éve nem tesz fel senki, a falakat, melyek harminc évszázad távolából néznek le ránk mindent tudó és mindent értő szemükkel.

A Titok voltál, az Érintés, a Kulcs, amely elvezet engem a Mindenség gyökereihez. S a Hiány is te vagy, a beteljesületlenség, az örök sóvárgás az egyesülésre. S tudom, benned fogok majd elhamvadni is, a beteljesülés pillanatában, amely nekem a halál lesz, s a végső megnyugvás. Akkor majd felszállok az ezüst éjszaka sugaraiban, magamba ölelem a tágranyílt holdat, a te szemed, s én magam leszek a hold, rátok nézek és mosolygok, míg ringok az idők vizén, látlak majd titeket izzani és elhamvadni, szeretni, gyűlölni, remélni és meghalni. A véreből fakadtok majd, lehulló könnyeim borítják izzó vágyakkal az éjszakáitokat, kigyúltok mint ezer vízesés, megdermedt ezüstfolyam, és megbűvölten álltok a felfoghatatlan, mégis átélt csoda kábulatában, hogy velem egyesülhettek, a Mindenség Szülőanyjával; a Mindenség Gyermekei lettek, az én gyermekeim. Istenem, add hogy így legyen. Ámen.

Gyermek – altató '83

Álmodj míg a halál rút petéi érnek
álmodban a kígyók szívedhez nem férnek
álmodban majd színes madarak suhannak
álmodj míg a bombák máshol zuhannak
álmodj s a tündérek mind reád nevetnek
álmodj míg gyereket máshol temetnek
álmodj míg álmodhatsz, simulj a karomba
álmodj, mert holnap már rád hull az A – bomba!

Éji dal

Éji hang mint kis madár
alvó lelkem messze száll
messze száll mert kérdi már:
kis butám, hát rád ki vár?

Zöld

Zöld éjben zöld fák s én rád gondolok mégis
Öledben ringok mint a csönd mézből szűrt vizén
Lassan majd virradó álmodba hamvadok
Démon izzik bennem, s mélybe hull az én

Szállj hozzám

Szállj hozzám
szállj felém
szállj belém
hívlak én

Szállj velem
messzire
kék hegyek
öblein

Szállj velem
s elpihensz
a szép halál
lány ölén

Örökre velem.

Carrie

Bár szólna hozzá egy egyszerű dal
hogy köztünk tartsa, amíg fiatal
hogy leszámoljon végre a kínyaival
a tudásnak, ami csak fáj . . .

Gyötrődök a hold alatt

Gyötrődök a hold alatt
sötét anyánk néz le ránk
éj-szeméből halál süt
könnyei a csillagok

Elhervad a vak madár
szárnya mélyben izzó füst
ködbe fúló reggelek
hiánnyal telt csengő üst

Gabica

Gurulj, csak gurulj némán te Hold az éj vizén
Ablakomban sorvasztom a napot, s a tegnapok távolát
Benned ringok alvadó fénnel a szürkülő kikeletben
Imádnálak s a tűnő távolok képzete igéz el mégis
Csönd virágzik a néma könnyekkel kivert partokon
Aludj, csak aludj te árva madár, mert fel sosem ébredünk már!

Holdfénybe fúl

Holdfénybe fúl, kit álma megkísérti
s hogy mi hívja, mi fáj, nem tudja, nem is érti
a hideg szobrokat hiába kérdi
csak futni, csak futni, mindig csak ezt érzi

Ezer éj csillaga mind ébren találja
vak hiánnyal mered a sorvasztó magányra
kint a csönd hidege, s a torz halál várja
körmeit szívébe mind mélyebbre vájja

Ezer év izzása tette őt sivárrá
ezer év átka nőtt terebélyes várrá
pedig még menne ő, ha valaki várná
de csak a Nincs vár rá, szíve széthull sárrá

Végtelenség

Halál osztozik néma könnyeken
halott szemedben izzó tengerek
halott álmokon zizzenő legyek
halálhold tükrén ringó gyermekek

Sírj, te homok

Sírj, te homok, sírj te szél, sírj te üres idő
lágymódokba gyűrődik szemedben a nincs
perceid számolod, míg körbeszó a homály
s tán örökre elnyel, ez a semmi – katlan!

Ki vár rád

Ki vár rád az éjben, síró csöndleső?
befonnak álmaid, míg kacagsz meredten
hazudtál magadnak, álmodhatsz majd megint
puha baglyok futnak eres szemgolyódon
hiába reménykedsz, nem vár már senki rád
virrasztva nézel az idő kék ködébe
lábaid nyomát a szél tölti semmivel
s elnyel az éj vize, melyet te sírtál hajdan

Aszaltrózsás csontszirmok

Aszaltrózsás csontszirmok
derengő kék vize
vigyorgó halállal
lelketem vérzi be

A remény

Kiterített rendszered az élet
függsz mint pókháló az emberek szívéen
s a holnapokat szűk marokkal méred
arctalan álmokat hintve el közénk

A NINCS – szonett

Mindent amit érintesz
mindent, amiért élsz
benő a fekete félelem
s a hideg rettegés

Mindent amit reméltél
mindazt amire vársz
befonja hideg kacagás
szemedben kihúny a fény!

Didergő ködben járok
ferritcsönd – virágok
bambulnak rám bután

Lépések hada döng
kőbe tömböz a csönd
a fekete hallgatás!

Lehúnyja szemét

Lehúnyja szemét az éjszaka vándora
megkeres hát téged a rettegés démona
kilobban szemedben a haldokló fény hona
elért hát tétova vágyaid alkonya!

Rád vár már

Rád vár már szélarcú Gyermeked, a csönd
halálból fogannak rémítő álmaid
még elfoszló reményed árnya is idegen
elfutsz a Semmibe, s megzabál a föld

Tompult üstökben

Tompult üstökben füstölgő szemek
bomló egeken indázó holdak
vak koldus álmain kerengő legyek
elhagyott tereken kékülő holtak

Huncut kis papagáj

Huncut kis papagáj ugrál a szememben
csúfos kis dalocskák zsongnak a fülemben
when you have payed, for your all life
you have to cut your neck, here is that knife . . .

(Ha már megfizettél az egész életért
el kell hogy vágd a torkod, ím itt e kés . . .)

Szurokbaba

Megfeneklesz a félelem alagútjaiban. Most is ő vár rád.
Zizegő homokot hord szemedbe a szél.
Sírnál, ha tudnál, de csak meredsz magad elé.
És tudod hogy az idő befon, mégse tudsz aludni . . .

Settembettem Nokkító

Settenkednék alvadó fák közt lompos holdra kacsintva árván
Elvesztett álmaim kutatva a kihűlt éjben és halott szemed mélyén
Tetten érném benned a Holnapot, elkapnám mint fürge kis legyecskét
Téged hinnélek a rubintizzású hangaalmák jázminízű öbleiben
Eltévedtem az idő füstös kútjaiba hullva, és elolvad az életem is
Minden mindegy, és egyre inkább mindegy lesz, ahogy hullok a mélybe
Béna idők vízesései kavarnak halál – iszapot a szürkülő holnapban
Eleven égettek el, a feledéd köveiben izzó szemeim kiették a hangyák s a pókok
TIP – ben rezgő turha vagyok csupán, egy az éjszaka vert seregei közül
Tetemem a béna csillagok aszalják a halott csönd semmiízű porában
Elvittek messzi idegenbe, s már a rügyező halál fogsorát is elfeledte az idő
Mindenség – izzású álmaim tűzköreivel a békák karikáztak a semmibe.

Nincs bennem más, csak egy néma halál – embrió, egy kicsiny kis csöndvirág
Omló éjek vackán pihegve, mint elhagyott kiscica sír bennem az idő
Kuvikok tanyáznak horpadt mellemen, szemeim szemelgetik jeges csőrükkel
Keserűn folyik ki kezemből az élet, tán mert éppen az epémet markolom
Irtózatossá helyett csak vékonyka hörgés szakad ki torkomon
Tépett perceim oldalognak sunyin a tévolygó homályba, itthagynak engem
Ő te kínok rügyező korbácsa, tépd ki szívem, mert én nem érem el!

Eleven égettek el, fekete hamuvá átkozott szívemben, egyedül a csönddel
Tonnás vasat áztattak agyamban, lelkemet felszögezték sikollyal
Titkokat súgott a szél, míg beleptek a legyek füstös kék kacajjal

Sötét tükrom

Sötét tükrom hullámos lett
mint a hullámzó életem
íme így lüktet bágyadt fényed
semmibe hamvadó szememen!

Kéken erezett hold

Kéken erezett hold, a gyermeki álmok elomló vizei felett
aki már csak tűnő árnyék, s akit már a csönd is elfeledett
mégse húnyt ki fénye, átragyogja a sötétlő évek repedezett kergét
ijesztő vágyakba tölti a halálos szépségű éj sűrűsödő mérgét

Lontano

Lassan merül el szemedben halott éjed vak világa te árva kísértet
Olvadó álmok árnyéka inog a rezzenéstelen sínek talpfáin vacogva
Nincs itt e csönd se mely halott bábuidd hamuval takarja
Torzuló világod erővonalait egyre furcsább démonok hálózzák köréd
Akarnál kitörni, de nem tudod merre, bárhová nézel is magadba sietve
Nem láthatsz mást, csak a kitekert szörnytorzók szötte bús éji képeket
Osonó távolokba fut üzenetük, s te elveszted magad a tündöklő habokban

Sivár

Sivár csöndben sóhajtok szüntelen
Iszony kap el minden rezzenéstől
Vonzások árnyéka vetül rám hirtelen
Álmatlan izzások hamvába fulladva
Reménytelen vergődés bennem te idegen

ÉVSZAKOK

Avas tavasz

Sárgán csorog a hollók szemén a kéj
hervadt kínok ködfátylától ne félj
avas holdból rügyezik fel az éj
habbal teli csöndkút sose mély

Böffenő nyár

Sárba böffen csontig rohadt lábam
repedt napra kúszik fel az éj
hideg ver ki mint egy zord kriptában
halott szemed mint a sír oly mély

Bőszült ősz

Bőszzen tépi fáimat a szél
rossz agyamban gyilkos kés metél
lompos, bús hold halálról mesél
hiányból szó csöndfátylat az éj

Ragyás tél

Ragyásra verte a hideg a szörnyfákat
fagyott genny csüng rossz arcom helyén
vicsorgó agyvelőm ordít mint egy állat
jeges fémtüskék lövellődnek belém

NAPSZAKOK

Vesztett hajnal

Síró halál rügyez a homályban
síró fák közt ömlik szét a szél
sírba hulló álmok közt a tájban
habzó nyálú, veszett szörnynap kél

(Ez egy atomrobbanás hiteles leírása!)

Tomboló dél

Delelőn tomboló nap ölel magába
aranyló fényében felolvad minden árny
de ne hidd, hogy eltűnt minden szakadék is:
elnyelnek, jól vigyázz, ha elvakít a fény!

Lustán folyó délután

Lustán folyik, árad a délután folyamja
elringat mindenkit, kit nem köt már a lét
magasság és mélység oly egyforma nékem
mint a messzi csendben tovatűnt remény . . .

Leomló nappalok

Hamvadó homályba omlanak napjaim
pergetem az idő nincszű perc – vizét
kilobbanó egek távolába nézek
sárba fulladt jövők halott szeme igéz

Testetlen est

Testetlen lebegek halálholdam tükrén
zsongító távolba röpít a végtelen
tán az álmok partján kiköthetek megint
s angyalok vezetnek át az életen . . .

Dermedő éj

Éjbe dermed lassan bús életem
csak az éj perceit méri már a lét
lassan majd egy másik életbe ébrednek
s vonszolom, míg bírom, a sok sötét ígét . . .

Kék tóban fehér könny

Kék tóban fehér könny
sárga szíved csöndfüggöny
lilán alvad zöld szemed
ezüst holdat ér kezéd

Bíbor démon rámnevet
bársonyra hullt vér hited
csöndet szőnek asszonyok
zöld szemükből sár csorog

Hó – asszony csöndszeme

Hó – asszony csöndszeme
lilán izzó gesztenye
árokba hullt kék madár
alvó szívem másra vár

Jeges tóban tündökölsz
izzó késsel majd megölsz
virrassz bennem csöndvirág
füst – agyamban lárva rág

Arany napok ringanak
zöld tükrökben száz alak
holt városok füstje ring
vérző nyár és rozmaring

Kőteknőben kővirág
hulló ezüst csöndbe zár
szemedben már senki sincs
zord mocsárba fúlt a kincs

Ezer tóra hull a fény
széthull szívem nincs remény
odvas gombák konganak
poshadt tóba fúl a nap.

Ébredésed késik

Ébredésed késik, s mind messzebb sodor az üszkös áradat
jöjj hát velem, hogy együtt szőjük tovább csöndből az álmokat

Tán a sötét csönd

Tán a sötét csönd partjaira von egy elkésett hívás
tán elcsípek még a kásásra fagyott éjben egy üzenetet
talán csak ki kellene nyújtanom a kezem, hogy megérintselek
talán csak hinnem kéne, vagy újramezdeni az egész életet
de a keserű szél kacagása felriaszt megint e méla merengésből

Shiroi Senshimate

Sötétlő éjem sűrűjét szövöm a hallgatag falak alatt
Halálba hamvadó álmok partjain futunk hidegen virrasztva
Imáim a szél hordja szét messze a dermedő éji vizeken
Riaztó, rőt rettenetet fonva a madarak elhaló dalába
Omló vágyak szürke ködében hallgatom a mind távolibb hívást
Isten voltam talán, s mégis elhagyottan nézem a kihúnyó fényeket

Sivárabb már a lét, sötétebbek az árnyak s az álmok a szememben
Elfoszló árnyak után futok s csak nézek utánuk döbbsenten s hitetlen
Nem hallva mást, csak a süket Styx dobolását megbomlott fejemben
Suttogó neszeket a vergődő éj partjain, egy idegen létbe meredve
Halál nélkül virrasztó fehér virág lettem az istenek néma ölén
Iszonyal érezett szirmaim hullatom a feledés nincszű éjjelén
Mind kevesebb a perc, mind több a rémület, a sivár várakozás
Atommal terhes napok jönnek, veszett démonok lesnek acsarkodva miránk
Tűz tör elő a homályból, de lehet hogy az életet hozza e hajnal
Eleven fényekkel telik meg a bús éj, s felvirrad egy új nap

Időből kihullt életed

Időből kihullt életed partjain virraszthatasz egyedül
míg halk percekből csöndet sző köréd az éjszaka árja
betonná kérgesedő szavaid s tetteid a múltba szögeznek
kifalaznak a létből, s mint elhagyott gyermeket löknek a homályba
kitaszított árvaként tévolyoghatsz tovább a dermedő űrben
s remélheted még. míg meg nem fagysz, hogy vam miért élned.

Feloldom a holdat

Feloldom a holdat ha kékülő távolokba ejtem bús szemedben
tisztá fénnel ragyogja be a sóvárgással becsüngött rémülettermeket
hol riadt madarak károgaása vegyül az éjszaka hangjai közé
s halált lehellő taplók illatából sző dalt az esti szél

Mocorgó bábukat ringatsz

Mocorgó bábukat ringatsz a szíveden
idegen létedbe zárkózol vacogva
sírásod az éj fonja a halottak hajába
megdermedő álmok tükrében dideregsz

Jönne jönne immár, a Kormi akit a szív vár . . .

Karmikus szálak szövődnek lassan az idő érintésébe és osonó csöndjébe
Omlatag puha álmok felhőibe burkolt üzenetek áradnak felém
Rémülettóba fulladó sikolyok ezek, melyek nem jutnak el a tudat küszöbéig
Merengő éjeimen is csak sejtem a döbrentő igékbe burkolt lényeket
Iramodó nappalok s elfoszló éjek kavargó ritmusába börtönözve ringunk
Tévolgó gyermekként a titkok útvesztőiben botorkálunk vakon s kábán
Alvadó vágyak tavaiba kövesednek a tegnapok áterezett rémületkristályai
Kiüresedett szemünkbe szitálja az értelmetlenségből örölt homokot a szél
Ostobán tékozolt napjaink romjain mélnázunk merengve, de hiába
Reménytelen a hasztalan minden cselekvés, csak tétova körbentipródás
Engesztelhetetlen démonaink egyre csak követelik maguknak a mindennapi vért
Nemléte süppednek a tervek, a vágyak, az álmok, s marad a múlt
Oszthatatlan kövekbe fagyva, csöndbe préselve az olthatatlan tűz
Megdermedt lapokra írva a valaha élő és vérző történelem árnya
Atomfenyegetések árnyaiból szőtt rémítő mindennapok fullasztó pokla
Tonnákban mért idő, a halál másodpercmutatóinak árnyára szögezve
Tízezer sikoltás mint kitagadott lelkek elfojthatatlan, égő jajszava
Alattomos csendhálóknak vergődő álmok, árnyak, gyermekek és üzenetek . . .

Poszteria

Pusztulások partján tévolyogtam eddig, mint süket gyermek a labirintban
Oszló tetemek közt botladoztam a remény piciny virágát keresve
Sirattam a semmit, az üresség szemgödreibe lökött halott madarakat
Zizzenetlen szélben álltam árván míg a halál hegedült a kövek felett
Tonnás szikláknak hittem karmám törekeny kavicsait, áttetsző kagylóit
Erezett szívükben egy mindenség lüktetett, az életem s a hiányom tükre
Ragyogva áradt belőlük a Hívás, a tisztaság és szépség ígérete
Így hittem legalább, de még ez is szebb volt, mint a szürkék hamissága
Anyagba süketült rabok ők, s még én, a Gyermek, én siratom őket . .

Rázd fel te bús Atom

Rázd fel te bús Atom, rázd fel a világot de rögtön
kisebb rúgástól a pillája se rezdül ennek az ájult dögnek
süket álmaiba temette magát, s aszisz, nem lesz Ébredés
reméli még hogy nem kell tükörbe néznie, saját üres szemgödreibe
remélheti, de hiába, a Nap se bliccelheti el a hajnalt
így hasad szét az ég, s bús tojócsövét lelöki majd a mélybe
az új életre nemző Neutron, a süket Földanya felmagzó hitvese!

Szandi szívem virrassz

Szandi szívem virrassz, a Hiányok Partján
üres percek szövök az időt bús melódiává
alvadó poklok füstsínű egén hervad a világ
árnyéka szélvész, és élete a zord magány
Tündöklő egén a Téboly hiányszeme sötét veszettül
erezett golyóján a Hold és a csillagok fénye táncol
Álmaim mint halott madarak puffannak a földön
vergődnek még mint én, és nem emeli fel őket senki
Csak a Halál pillékönnyű érintése oldozza fel őket
a zord jövő szétfutó sínein közeleg az Ítélet
a felbomló lét sarába fúlva várjuk a Végső Számadást
ez az utolsó kör, szívem, de ne hidd hogy nincs Feltámadás!

Megmérsz

Megmérsz, kiszabadítasz, lemetszel
szorongásod tájfunok magja
fekete életem fájára szögezel
s nem zúg már más, csak a Halál Hangja

Lehulló távolok

Lehulló távolok fátylait szövöd, arctalan lepkék kacagnak veled
homályba hulló szemeid partján, fekete lovak és madarak legelnek
elfoszló életed felhőibe fúlva, halott napok zuhannak a mélybe
rügyszó halálról tépsz levelet, s azt teszed a megbomló fekélyre . . .

Félig járt utak

Félig járt utak hálóiiban vergődünk, kábán, elfeledve,
félig sem sejtett titkokat űzünk, félig sem élt életek ölén
félbehagyott érintések, széthulló kapcsolatok, elernyedő kezek
erőtlen mosolyok, nem hitt és meg nem élt ígék s ígéretetek
elomló szavak, elfeledett nevek, a vak semmi sodrába fúló idegenek
kavarognak a semmi tükreiben, s lehullnak lassan a nevenincs homályba
míg fel nem oldoz az ébredés, egy ragyogóbb lét tündöklő virága

Priorela Klóza (Zárás előtt)

Pusztulások partjain imbolygok megint, s a szélbe csavart lámpák dideregnek
Rémület – hóval takaró tél közeleg, s az atomig még ki tudja mennyi
Illanó álmok kísértéseiből vergődök fel minden nap, de mindhiába
Órák szövődnek évekké, s körémszárulnak eltéphetetlen téboly – hálói
Remények partjain ácsorogtam hiába, s kihúnyó fények alatt vacogva
Elsiettek a hajók a messzi őszi szélben, s lám ittmaradtam árván megint
Lassan de biztosan kővé dermed bennem a csend, a halál szikláivá
Alvadó szememben kacsintó holdak távola igéz, és elsimul lassan a habokban

Kábán ténfergek át az életem, mint megrészegült gyermek, elbűvölve
Lopakodó csöndben virrasztom át az éji homály megújuló rémület – képeit
Óvnak a madarak, míg halk szárnyuk zizeg át a lepergő perceken
Zord fenyvek várnak már, az új télben csontvázra kopaszodó árnyak
Aludni mennék már, de míg a karma sodor, nem hullhatok a mélybe . . .

Íccsen evri déjz

Íme hát a csönd hull megint, halk szemeit szemelve a tűnő napoknak
Csikorgó télbe dermed minden lassan, ahogy fordulunk a sötét oldal felé
Csontokból emelt pagodákban mondanak imát a démoni fekete lámák
Short stories közeleg, s a beléhurkolt időben vergődő szerencsétlen lények
Emésztő álmokban siratnak engem a vertízű éjszaka suhanó tündérlányai
Nincsízű könnyeikben ragyog a bús éjszaka, az elomló varázs, s a kísértetek álma

Eleven fényekből fon majd partokat a virradat, hol kiköthetek megint
Vonzanak bár a mélységek, hullani minél előbb, és nem érkezni meg sosem
Reményeket és vágyakat ködlő álmokká oldani, emlékezettelen, süket merülésbe
Istenek sírjára hullni ott lent, sírva kiásott csontoknak könnyörögni halkan

Démonok sírnak az éjszakában, valaha élt, és most kísértetté átkozott üldözöttek
Éneklik a halk hold alatt az örök dalt, az örök hívást és ígéretet
Jöjj csak velünk, jöjj hamar, hív a hold, szállj velünk a messzi végtelenbe
Zord álmaid csitítsd el végre, oldódj fel bennünk, add magad az éjnek . . .

Üres szemmel

Üres szemmel ringatózom és énekelek
és sírok és nevetek és csak nevetek
és nézek rád, és mégse látlak téged
mert már csak Ő dalol bennem, a méreg . . .

Álmodj és ringj

Álmodj és ringj, meredj az éjbe
hidd hogy még vár ott valaki téged
míg szemed a semmi kútjába nem téved
s el nem nyel az idő, a csönd és a mérreg . . .

Dalolj te drog

Dalolj te drog, dalolj az idő húrjain részegen bennem s az éjben
hull rád az idő vak hamuja, álmod üres, démonaid szeme ében
álomba ájul a táj, az idő tengere zúg, csak hajód fénye ég s csak te vagy ébren
virraszd át a zord életet, míg meghal a téboly, s a világ egy jobb létre ébred.

Zuhanj te hold

Zuhanj te hold, vak pályád körein, mind messzebb e sivár partoktól
mérd ki az idő szívverését, feszítsd ki húrod hol halál és csend honol

Halnék ha tehetném

Halnék ha tehetném
sötét vízesésbe
mennék ha mehetnék
reményből szőtt fénybe

Nincs hova menjek

Nincs hova menjek, ha már halott a világ, és minden virága
görcsbe ránt az idő, bezár a sötét, és keserű magányba

Hiányod árnya sír

Hiányod árnya sír az éjben,
elmennék, de jaj, hová, ha nincs hová visszatérjek . . .

Szivárványszínű éj

Szivárványszínű éj hóleple ragyog halálizzású, sötét szemedben
nincsillatú álmok honába idézlek csöndbe hamvadó kikelettel
amíg csak élek, szívemben élsz te is, sorsom hálóiba fontalak örökre . . .

Lidérclegendák

Ha nem marad más, csak egy kusza tekintetektől villámló fekete csontkagyló megdermedt életünknek, egy kékeslila csöndőceán fürkésző szemünknek, egy fonalasan széthúzott ezüst időzárvány kettőnk közt kifeszítve – kimondom neved.

Ha már nincs megosztott végtelen, csak egy fekete kristálygömb lebeg a vizek felett, benne az elhajló vágyak foszforos fényei – létrehívlak álmaim torz semmijéből.

Ha már beszóttelek a mindenség ködképeivel, ha már nem lesz köztünk híd az örökkévalóság – magambazárlak.

Csontbuborékaidon mint ezüst fonalat, átfűzöm a Holdat: a halálos reményedet.

Kóan

Ó harmat, én aranyosom
várj míg nyomorú életem
tűnő vizedben megmosom

Illés Gyula: A máj

Szikla meredélyén fölfelé húzom
Gigámra kötött hatalmas terhemet!
Lilára vált már büzlő húsom
Alkohol marta a múltba nevemet

Alkohol marta ronggyá riadozó álmaim
Szörnyek tanyája lett agyam hirtelen
Mászhatok már az égig, semmit se találok
Nem lakik már sehol ezerszer meggyilkolt istenem!

Bűnöm ez a teher, ezer – ezer üres üveg
Rozsdás drótkötél szálkája ütőerembe váj
Lángot vet még egyszer a féргеkeket szülő szemüreg
S mielőtt a tetőre érnék – mélyberánt – a MÁJ!

Drága szívem

Drága szívem, ragyogj szépen
légy Napja a Mindenségnek
adj hitet a sötétségben
tündökölj a messzeségben!

Olvaszd fel a jég – világot
teremts fákat és virágot
s kik a csöndben dideregnek
adjál nekik tavaszt, álmot!

Ez a világ bukni készül
feneketlen tóba hullna
ha nem lennél, már rég a pokol
rémes uralma tombolna!

Nyújtsd hát ki a kezed értük
ne hagyd veszni lent a mélyben
ami szívedet kitölti
az nekünk a fény az éjben!

Légy napom az izzó égen
légy a mérhetetlen fény
légy biztos pont sodró szélben
drága Verám, tündöklő remény!

Szuna no onna (Homok asszonya)

Sírj te homok, sírj te szél, sírj te üres idő
lágý fodrokba gyűródik szemedben a Nincs
perceid számolod, míg körbeszó a homály
s tán örökre elnyel, ez a Semmi – katlan!

Hiába már minden

Hiába már minden, halott kicsi madár
tört gyertyák csonkjai merednek ég felé
szép szemed fényei kihúnytak, hát ne várj
hiába is várnád vakon az ébredést

Hiányod árnya

Hiányod árnya sír az éj vizén
nem szerettek, hát nem is vagy
kihűlt csillag a halott homályban
kitépett magzat vad szikén

Ennyi vagy s még ennyi sem, add magad az éjnek
hazudtál szüntelen, hullj hát a mélybe
alvadó szemeddel tekints le, tudod hogy nincs tovább
halottak puha álma majd néked enyhet ad . . .

Poszterila Dorma Psila Szfinx (A Szfinx – álom után)

Szomorú, fekete pálmák, mint azon az estén, mikor a csönd
fekete kristályai nőttek a szívemből, mélyről mint az idő kiáltása,
mint eltemetett madarak fekete éneke.
Mert Ő állt fölöttem, és könnyezett, és könnyei fekete semmi – tóba hulltak,
és a csönd fekete kásája fájdalomtól szőtt égő halakkal telt meg.
És Ő csak nőtt, növekedett, fekete haja
mint az éjszaka hideg bronzleple lebegett a kacagó szélben.
Árva volt, mint a gyertyák, melyek csonkig égnek,
mint üres szobában csendesen ellibbenő fekete lepke – pernyék.
Mint én. Csak a szíve volt eleven, melyben régi világok izzó titka lakott.
De ezt még nem tudta senki, és Ő is csak sejtette.
Virrasztott, virrasztott minden nap, minden éjjel,
mert éj volt neki minden nap, hideg gomba – rettegés,
a világ – éjszaka fagyott üvöltéssel telt hideg márványkelyhe.
Csak azt tudta, hogy várnia kell, nagyon kell várnia, várnia.
Akkor is így várt, amikor ráakadtam, fekete pálmák és
vacogással telt jégligetek mélyén, így ült a semmi hideg ágai alatt,
és így nézett a vöröslő éj üres szemébe.
Nem rám várt, nem. Az élet nem ilyen egyszerű.
De akkor ezt még nem tudtam.

Sírnék mint egy gyermek

Sírnék mint egy gyermek, az idő köveibe hűlve
halott világok sírjára rogyva, magamba merülve
sötét hiánnyal érzett csöndbe hullanék halkán
világok tükre a szemem, álomba – haltan

Kraila keuna kosima

Kraila keuna kosima
enla tomb ojla mundo
emmorda sztellonyi kosira
Naimirzenx, enkisze dormando

Világtükör

Egy millió darabra robbant világtükör cserepeibe hülve égtünk
mindannyian, aztán az éj hidegét szeltük át keskeny csíkot húzva
végül elenyésztünk a csönd bitumentavában egy utolsó sercenéssel

Kóan 2

Ó éj, vak létem tündöklő virága
csak várok rád, míg vonszolom
üres szívem a napok sarában

Zsemaí (Imádlak)

Zizzen az éj puha selyme
Szép szíved fekete homályán
Eleven fény hús szemedben
Mámorok iszamos oltárán
Alvadt vérrel hintelek be
Így várlak a Semmi Árján

Dylan Thomas: Tombol a hold

Tombol a hold, viaskodom, de nem
a gőgösöké, amit éjszaka
csapzott lapokra írok, sem pedig
a felszálló halottaké, kiket
madárraj és zsolozsma rejt el;
csak a szeretőké, kik húnyt szemekkel
minden korok bánatát ölelik,
akiknek fizetségre nem telik,
nem is látnak, övék művészetem.

Nem is azokhoz szólok

Nem is azokhoz szólok akik fényben fürdenek, vagy azt hiszik magukról hogy ez az élet napos oldala. Hanem azokhoz, akik mint én, csak az éjszakában lelnek menedéket, akik önmaguk elől is menekülnek, mégis kiolthatatlan lélekkel, melyet csak az üres világ üres felszíne tagad meg, de a mélyben a csontok együtt sírnak vele, a behamuzott réteg alatt, a soha porrá nem tiporható, soha el nem feledhető csontok, kövek, valaha élt hitek és remények, vad álmok és gyilkos, tébolyító, örült vágyak mélyvizei alatt remegve hallgató, mégis figyelő igazi emberi szív és lélek. Nem azokhoz szólok akik csak a pofámba vigyorognak a nappalok színpadán, hanem azokhoz, akik az éjszaka fenséges csendjében újra megszeppent kisgyerekké válnak, a Titok előtt, önmaguk előtt, ezerszer mehtagadott, el mégsem feledett istenük előtt. Akik még tudnak sírni is, tudnak feloldódni, s tényleg akkor amikor senki se látja őket, hogy holnap újra páncélba, vértbe öltöztessék a szívüket, úgy menjenek a mindennapi tiprómalomba, mely embert és lelket öröl, húst, vért, csontokat habar iszonyú péppé az ördög eledeléül!

Szó londela csjella (Oly távol az ég)

Szivárványt ígértél nekem istenem, nem ilyen dögletes partokat
Zölden izzó mindenséget, virágaikban ragyogó titkos üzenettel
Óriásnak álmodtam magam, egy törpülő lét hamuszínű ölén.

Lassan eszmélek fel, s amit látok az egyre iszonyúbb és vadabb
Ordasok közt botladoztam, a mind égőbb gyűlölet lidércszemei közt
Nincstelen koldusként még azt képzelem, hogy a világ figyelme feszül rajtam
Démonok ellen vértezett fel e hit, egy jobbnak hitt világ ragyogásával
Elfeledtem lassan, hogy veszett kutyák közt lapulok meztelen s dideregve
Lestek bár rám elegen, nem ügyeltem eléggé a riasztó jelekre
Avas hold takarta el arcom, s árnyékom felett a sötétség legyei zizegtek.

Csontokból épül a híd, vérből és húsból dagadó folyam felett
Sötét éj vonszolja gyászos uszályát a vacogó holnapokba hülve
Jöjj hát te vad jövő, jeges pengédet szorítsd az idő szívének
Eleven sikolyok fátylait tépd szét, hulljon mélybe az üszkös áradat
Lobbanj ki vad fény, húnnyatok ki csillagok, csak te ragyogj az éjben
Lángoló méhed szilaj gyümölcse lesz egy új mindenség magva s gyökere
Amíg csak élek, benned ragyog hitem napja is, Ammala Holla!

Hazugság – homályon feszülő tébolyháló

Hazugság – homályon feszülő tébolyháló volt eddig sötét életem
némán darált az idő üszkös árja a vad folyam felett
nem hittem hogy mily kevés, melyhez oly nagyon ragaszkodom árván
a múlandóság ködárnyai feledtették velem, hogy miért kell élnem
de széthullt a ködkép, széttépte az eredendő tudás tiszta fénye
Tannikám, mindenem, öleld hát magadba árva kis létem!

Vlagyimir Majakovszkij: Vagyok a gyötrelmek szíve

Vagyok a gyötrelmek szíve:
bárhol fakadt a könnyek árja,
felszögeztem magam cseppjeire...

Kilobbanó szemek

Kilobbanó szemek köldökén ringok veled, sötét tűzű éjben
hamvadó tegnapok porába hullva didergünk át az éveken . . .

Maradt – e a hamu alatt

Maradt – e a hamu alatt
csillagfényű gyémánt
a győzelem mementójaként?
Óm Mani Padme Hum!

Álmodni hív a hús halál

Álmodni hív a hús halál
álmodni kéne, menni már
kilobbant bennem már a nyár
elszállt az élet, messzi már

Álmodni vágyom szüntelen
mind nagyobb súly az életem
emésztő kín az értelem
kilobban messzi tengeren

Eniaj ella furu (valami a múltból)

Te is a magány foglya voltál, kihúnyt tekintetű kicsiny pillangó,
kit odaszegeztek az idők tükreire, halottan mint zizegő falevél
az erezetes Mindenség szívéen. Egyedül álltad ki a próbát te is, mint én . . .

Te is az idő foglya vagy

Te is az idő foglya vagy, érzem. Sebzett madár a félelm útvesztőiben.
Mitől félsz? Mi elől menekülsz? Szemedben sötét kígyók úsznak.
Ez a zsibbadás éppen téged idéz, ólomfüggönyökbe burkolt piciny csöndvirág,
nevetsz, ugye, míg olvadt almáimon higanyt villant a tétova napsugár,
benned látom forogni a démonokat, ördögi szemekkel lesnek ki a tölcsérekből,
elszédülök, elhagy minden erőm, elsodor a jeges hóföregteteg. Ne hagyj el!
Arcod kiüresedik, már csak az árnyéka zizeg a sárga avaron, megették a hangyák,
igen, ott nyüzsögnek a levelek közt, és szemeüdrükben az idő vicsorgása lakik.
Belesüppedtél a földbe, elloptak tőlem a bogarak, szétszedtek,
bogár – bendőükbe fulladt sárga mosolyod . . .
Kövek közt futni, míg kacagva űz a démoni csönd, fülemben ül,
és már ő vagyok én, ő ural engem, futni a repedt nap bíbortócsái közt,
az ég kifordult bádogteknő, ezer lukon ömlik rám a hideg ammónium,
és megfagyok, már üveg vagyok, már csak a szemem fut tovább,
üvegből öntött csengéssel borít be a táj, a köd – végtelen . . .

A csend szíve

A csend szíve álmodó virág
a te szíved kinyíló végtelen
az én szívem remegő bogárka
s a te szíved bennem a csend virága

Nézz szembe

Nézz szembe az üszkös ürességgel
nézz szembe azzal, mit vártál és reméltél
emeld fel a fejed, a porba leomlót
nézz fel csak egy percre, a tündöklő Napba!

(és soha többé áradást, pertye . . .)

Csonka vízbe fúlt

Csonka vízbe fúlt planéták izzanak
alvadó tengerek vizében messze ring
vakon szőtt álmaid porába fúlt hajód
s a sóvárgás kövein zátonyra futsz megint . .

Ded nissza niolla tuango! (De hiszen ez egy szomorú dalocska!)

Ringatózom a semmi árján

Ringatózom a semmi árján
ringok az idő lágy vizén
a Semmi tölt ki most valóban
halott álmok, s a Semmi – én

Ringok a semmi üszkös ágán
az évek, a vágyak mélybe vesztek
nézem a felkelő semmi – holdat
vak tükrén csillagok fénye reszket

De mire szemelt ki engem Isten?
Mire jelölt ki, és miért?
gyermekként tudtam, de már késő,
hallgat a mély, és nem mesél.

S ott remeg mégis minden ízemben
a karmikus háló, a nagy titok:
átárad rajtam az örök hívás,
s visszahív fájón a sok halott . . .

Nem vagyok tükre senkinek

Nem vagyok tükre senkinek
álmom csak a mélységek mámora
felolvad életem keserű füstben
elért hát a lét tündöklő alkonya

Beomló kutaknak mélyére hulltam
nem lelem a tűt, mely felfejti a varrást
istenek sírjára hajtom le fejemet
feledve minden, a csillagok s a vallás . .

(De talán még nincs feladva minden!)

Álmatlan sirattad

Álmatlan sirattad vak éjed árnyait
álmatlan kövezted múltba az életed
nem volt veled senki, ki megért és bízott
kövekbe temetted halott kis lelkedet

Vak csöndbe falaztad mindazt mi te voltál
elsüllyedt már minden, fekete iszapba
s ott csillan meg néha, bús tükre a mélynek
ha egy könnycsepp fénye hullva beragyogja . .

Mit remélsz az éjben

Mit remélsz az éjben, hervadás virága
hajdani életed tükrei kihúnytak
sötét fátyolt sző már szíved köré a csönd
s elfelednek lassan a tegnapok porában.

Zölden izzó dal, édesebb a méznél,
gyermeki szívedben tán arannyá érik,
de elsüllyedt rég a tegnapok temploma,
s ma már csak pincékben ragyog a bús fény.

Hiába már minden, halott kicsi madár,
törött gyertyák csonkja mered az ég felé,
szemeid fényei kihúnytak, hát ne várj,
hiába is várnád vakon az ébredést. . .

Aila Madre Hollematta

Aila Madre Hollematta
kinsze millala renatta
adormanta vairatanna
gívaminla szíla amma!

(Szeretett Anyánk, akit már annyian várunk
ezer kín ablaka minden újjászületés
imádnivaló Mindenség – forrás
add nekünk az eredendő erőt!)

Gyermekként vártam

Gyermekként vártam, hogy kiszólíts a mélyből, és nevet adj nekem, melyben árnylétem teste elhamvad, és tetszhalott lelkem kiemelkedhet az üszkös hamuból a fény felé. Nem tudtam hogy nem ez az élet, melyben nem lehetek, csak koszos kis utcalány, vagy kítaszított tébolyodott, nevetség és gyűlölet tárgya. A halál árnyléte volt ez, belátom. Te adtál nevet, te adtál életet. Vágd el a köldökzsinórt, pattanjon szét ez a védőburok, dermesszen jéggé az éjszaka fagyos lehellete, a póre csillagok hideg héliumtava. Elég volt a rámrakódott iszapból, a koloncós súlyból, mely a mocsárba szögezett. Elhamvadni egy pillantás metsző atomfényében annyi, mint átrezegni a mindenség lángoló tükreibe, annyi mint beteljesedni, a millió éves ígéretet, melyet embriókorom óta hazudnak nekem, végre tisztára mosni és betölteni, egyszer s mindenkorra. Meglelni az utakat, egybefogni a süppedő árnyakat, összegyűjteni a fényt egy aranyló hajból szőtt kosárban, és reményt osztani ott, ahol a halál dögletes hallgatása tölti be a teret. Annyi mint villámló kövekbe sűríteni az istenek magvát. Dacolva szembeszállni a jövővel, az istenvertével, amely soha nem akar múlttá válni, nem akar a távolságok pillanatbuborékába veszni, örökös horizont, mely messze fut. Mind távolabb, és mégis mind közelebb, hisz én vagyok az, és csak ennyi vagyok valójában.

Elfeledtem már

Elfeledtem már az éjszaka illatát
holdfényben fürdő fák suttogó, mély szavát
mélybe hullt a minden, tündöklő éjen át
elnyelte már a csönd sok bohó csillagát.

Kioltott fényeken ringok a csönd vizén
hiányból szőtt fátylát sötét hold hinti szét
nincsbe omló évek partjain zsong a szél
eltemetett álmok zord titkáról mesél . . .

Izabella

Imádlak te drága onna
Zanza – tóba süpped lelkem
Alvadt vér hull zöld szemedből
Bamba csönd vár újra engem
Elvesztettem omló álmom
Lassú tűzbe hull hiányod
Lélek – füstben ringó vágyak
Alattomos csönd – virágok . .

Hax: Védőbeszéd

Fáklyád nincs
tenyered üres
csak a sóvárgást hallod
csak a fák zuhanását.

Megmérsz, kiszabadítasz,
lemetszel,
szorongásod tájfunok magja,
mégis,
az éjszaka kőtömbjei közé
építéd a fény kapuboltozatát.

Békarágta csöndben izzok

Békarágta csöndben izzok
bezárt ajtók előtt sírok
hallgatom a tompa csendet
halott álmok mint üzennek

Üzennek és elsuhannak
kútba madarak zuhannak
eltemetnek és itthagynak
könnyek dermedt csöndbe fagynak

Fájó hangok itt remegnek
sápadt fények dideregnek
kis remények hitegetnek
elhullnak és elperegnek

De én mégis itt virrasztok
komor álmokat hamvasztok
hallgatom a csönd sírását
míg a percek a sírt ássák

Ki mondja ki

Ki mondja ki a percek értelmét
ha lány redőin lepkeként libeg
a fekete rothadás gözölgő leprája
s szívünkben mint féreg, a fekete csönd rág?

Perdites (Elveszettek)

Poshadó állóvíz lett életem tükre
Elnyelte álmaim búsfényű gyöngyét
Riadtam meredek néma homályába
Dideregve fázom omló méla partján
Istent szólongatom magányom zord ölén
Titkait betűzöm csillagok porában
Elveszeten hullok Nincs – karjai közé
Semmi –párnájára hajtom le fejemet

Mélybevetett

Ne hidd hogy kihúnytak a csillagok
letűnt hitemnek vak porán
ne hidd hogy elfelejtem valaha
mindazt mi voltam hajdanán

Ne hidd hogy mélybehullhat minden
egy eszelős, vad, hideg éjjelen
ne hidd hogy halott miben hittem
s ne hidd hogy elemészt a félelem!

Nem folyt még ki a Nap tüze, vére,
bár megfáradt kissé, még lobog talán,
s az időt a csönd hideg könnyeivel mérem,
mik dermedten csapódnak magányom falán . . .

Árva szélben izzó gyermekek

Árva szélben izzó gyermekek
egymáshoz csapódnak mint kicsiny pihék
világgá szövődnek a nagy áradásban
hogy tovább játszassák a sok kis mesét
míg a Hiány lángalobban bennük
elhamvasztva létet, időt és életet
a karma szálai porrá hullnak széjjel
és ami megmarad: Tündöklő Tiszta Gyöngy . . .

Etensimata

Tündöklő drága Fény,
Tündöklő kicsi Gyermekek,
Hiányvilágok áradása
Semmi – kutakra nyíló vermek,
mit ér ez az egész?
hová vezet az út?
s van – e út egyáltalán?
Széttörtem tükrömet
elhamvasztom sorsomat
e hazugság – világra
örökre nemet mondok.
Ha nem marad más, csak ez,
nem kell többé semmi,
nem kell a csönd sem nekem.

Csőnd

Idegen éjek csendje vár
elsodor messzi üszkös ár
távoli fények hívtak hajdan
fekete szívem már csak sár

Béke

Kilobbant álmod ringató
piciny virágok illatát
dögök büze váltotta fel
s elolvadt minden, mi várt

Fény

Piciny derengés sejlik fel
ott túl a messzi éjszakán
talán a hajnal fénye ez
de hát nélkülem virrad már

Nem számít semmi már

Nem számít semmi már,
elpergett ma minden,
már csak a Senki vár,
elfeledett szirten.

Várja a Nincs – hajót
a Nincs – kikötőbe
pedig már nem köt ki,
csak a temetőben . .

Árvalány

Kilobbant minden napsugár
árvalány áll a szirt fokán
halott árnyak kavarnak
lezárt szemhéja színpadán

Fekete csend, csak mi hallik
e súlyos köszempillák mögött
s vérben ázva lassan fölkel
egy halálhold a szirtek fölött

Mindent, mi egykor

Mindent, mi egykor bennem élt
eltemettem mélyen a szívemben
mindent mit ember hitt, remélt
elfeledtem már és elvesztettem.

Nappal és éjjel oly sivár
köreit rovom az üres végtelenben
zord sötét öln a Semmi vár
didergő vacca kis életemnek.

Az üszkös üresség

Az üszkös üresség síró szemeibe nézek
kábán és meredten, mégse látlak téged
csak a hiány sírása hallik, komor vízesésben
mélybehullt álmom virraszt, de már azt sem érzem

Vár – e még rám

Vár – e még rám jó is e világban
vár – e még rám csodás szép remény
vagy már csak a halál virágai várnak
sötét sírboltom örök éjjelén?

Várnak – e még tündérmesék, álmok
szerelmek és titkok az őszi végtelenben
várnak – e még túl a zord határon
mindazok kik számontartnak engem?

Nem vár reám senki, lehullottak régen
fekete csonkjukról az elporladt virágok
üszkös romok halott, üres szemgödrében
hol annyi minden várt rég, ma már csak én várok . .

Kokura matta

Hát mire vársz, fekete szívedben
talán az ébredés kinyíló virága
lombosodik benned fekete félelem
osonó – settenkedő pillangóivá?

Mire vársz még fekete álmodban
hogymajd egy angyal kézenfogva vezet
átemel a mocsár gőzölgő csapdáin
s tündöklő szerelembe fonja életed?

Ne várj tovább, fekete igéid
alvadnak gőzölgő vágytorzókká veled
megőrzöm szívemben bukott álmaidat
s majd virrasztok én árván, örökre tebenned

Zöld igék

Zöld igék a fekete éjben
földig ér a rettenet éve
reszket mintha ki lenne téve
elfeledett árvák szigetére

Fekete mocsárrá

Fekete mocsárrá vált a Föld alattunk
iszamlós hasán csak rothadt békát dagaszt
hiába, mi is csak zord árvák maradtunk
kiürült szívünkől kiöltük a tavaszt

Kicsiny szívem senkit se vár

Kicsiny szívem senkit se vár
kőcsendbe roskadt pusztá vár
bezártam rég az ajtaját
kulcsát is elfeledtem már

Árván dacol a széllel még
nem tölti más, csak űr és jég
szerelem, álm, bölcsesség:
szétfoszlott mindez régesrég!

Nem látja más, csak vak koldus
nem tudja már, hogy egykor dús
kincstár állt ott hol most csak bús
csontokról rothad már a hús

Nem kérdi senki, hol e kincs
üres szememben már könny sincs:
kivágom hát e zord fekélyt
s várom az örök, pusztá éjt . . .

Fagyott álmok teles csöndje

Fagyott álmok teles csöndje
emésztő szívünk poklába hull
elfeledett ízek ködlő emléke
elszállt az ének a falakon túl

Csak a gyermek érzi még az ízet
de hiába minden, oda a nyár
nem remeg már tétova virága
a leomló alkony mindent bezár

Patrícia 1

Pusztulások árja, jaj ha messze sodor,
Alvadó álmoknak színe miért komor?
Tébolyból szőtték e rémítő partokat
Rettenet – szívembe minden perc belemar
Így kell hát szenvednem nélküled, kedvesem
Ciánból szőtt árnyak ölére hull fejem
Istent is elhagyom, tovább sodor az éj
Aranyló partján még találkozunk, ne félj!

Patrícia 2

Pirosló éjben mélybehullt virágok
Alvadnak étkeül a bomló kikeletnek
Tébolyból szőtt hálók erezik az eget
Riasztó álmokból ébreszt minden reggel
Íziszt keresem már sok százezer éve
Csonttornyok leomló halmát kerülgetem
Ijesztő démonok pokolhada szólít
Aludni vágyom, s a néma csönd eltemet

Prímgyöngyöt ragyogtatnék

Prímgyöngyöt ragyogtatnék szemedben, édesem
eleven lángolás minden perc teveled
dalolva árad az idő kék ölén selymesen
aranyló sugárba fonva kicsiny kis életem
istent ölelgetem, míg téged szeretlek
lobogó lángokba vetem magam érted
amrita – illatú, súlyos sötét éjben!

Lángolnék még szelíden

Lángolnék még szelíden
fekete éjben égve
hirdetném a titkokat
miket csak Isten ért meg.

Lángolnék még, de minek?
Kihúnytak már lángjaim
titkokról sem álmodom
csöndbe zárt a néma kín

Öleld kicsiny gyermekedet

Öleld kicsiny gyermekedet
szeretõn magadba
karold át a Mindenséget
ne maradj magadra

E világban nincs mit tenned
hiába már minden
úgyis csak a csönddel maradsz
kilobbanó éjben

Õrizgessed kicsiny magod
növekedj az égig
ez az út a Végtelenség
ne félj, járd csak végig!

Lecsupaszló éjszirték közt
osonó homályban
téged vár a tündér jövõ
kinyíló virága!

Benned ragyog e kis virág
tündöklõ prímgyöngye:
aranyló kis gyermeki szív
ragyogj hát örökre!

Fekete vérhold

Fekete vérhold, pirosló vérhold
alkonyló, sötétlõ, üveges pillangó
ugyan hová csapong hasadt álmaival
ugyan mit remél még hazug vágyaival
talán hogy beszövi alvók menedékét
s megrepszti végleg szeretõk csöndszívét?
Hervadó reggelek bíbor véres zugán
ott piheg halódva tűnt remények után
aranyló szeme egy utolsót lobban még
s meghasad felette a csöndbe fúló ég . . .

Túl az éj ködéből

Túl az éj ködéből
messzi tengerekről
épp ide költözött
tündöklő hercegnóm

Lángkarod öleljen
szép szíved szeressen
egészen eméssz el
a káprázat enyésszen!

Robbanó szökőár
minden tekinteted
a karma gyöngye ragyog
szép szívem tebenned
Foszladozó álmom
hasítsd szét teljesen
kéklő ködök ölén
a csönd el ne nyeljen!

Mátyás Évi

Mindenem te lettél, drága virágszálam
Álmokból üzentél, s most már végre látlak
Tannikám kék lángja ragyog fel tebenned
Yongból szőtt üzenet minden érintésed
Árva életemben felragyogott a fény
Sóvárogva árad tehozzád minden lény
Életre keltettél, mikor már nem vártam
Velem voltál ott is, hol csak árnyak várnak
Istenke áldjon meg ezerszer te drága!

Aranyló fénymag

Aranyló fénymag
Mindenség öle
lángoló évek
tündöklő szerelme
letűnt világok
enyésztek el bennem
nem ölel már senki
így kell hát elmennem?

Ragyogtasd bennem

Ragyogtasd bennem szép szemed
sugarát hogy lássam
mindazt amit az istenek
titkok ölébe zártak.

Hadd égjek benned istenem
izzó kék lángsugárban
olvadjon végre prímgönggyé
ez a végtelen imádat!

Szátikolla (Száti útja)

Engedd hogy lángoljak Tebenned, Istenem
űzd el a keserű ízeket belőlem
fejem fölött ölyvek már ne körözzenek
a rámtapadó csápok végre eresszenek!

Lángolni akarok, égni és izzani
szárnyalni messzire, és mindent itthagyni
nem érezni többé ezt az irtózatot
amely létem minden kis percében befon.

Nem akarok többé csalódní és bukni
átkozódó téboly mély poklába hullni
csak egyszer hihessek kétely nélkül Benned
csak egyszer lángoljak, ezer Napnál szebben!

Elégetnék mindent, mit e hazug világ
tonnaszámra zúdít minden percben miránk
Felragyognék Benned, Mindenség Virága
Szívem lenne Tündér Templomod Oltára!

Amit a béna csönd mesél

Amit a béna csönd mesél
tenyésztett csönddé csontosul szívemben
ahol az óra hangja kél
üresen kong a félelemmel

Százezer féreggé

Százezer féreggé tenyészek a csöndben
szétfutnak álmaim e semmi – sivatagban
lerágott csontjaim széthordták az ölyvek
nem trombitál össze sem isten, sem angyal

Árva kísértetként virrasztok itt némán
halott üzenetek roncsát betűzgetem
sorsom fonalait tépkedik a párkák
hiába vergődök, elönt a sok tetem.

Ne sírj miattam

Ne sírj miattam, ne sírj értem
van aki elsirat: a csend
fekete égbolt – szemeiből
a sok csillag mint könny pereg

Engem siratnak galaktikák
egymásba omló fényködök:
belőlük születek mindig újjá
és az Éj szívéen őrködöm.

Miért alszol

Miért alszol, kicsiny madaram
feketeleplű, alvadt füstseregben?
Tán kinyíló virágod hamvait
sirattad a dermedt kikeletben?

Nézd, mivégre itt e rothadás
márványlapon bimbózik a csönd
csillagfürtök bomlanak ki benned
hallgatagon váró néma tömb

Alvadó vértavak pirosanak fájón
kiszaggatott erek, börtön és bilincs
tébolyverte falak omlanak le árván
üresen ásít az égre a néma nincs . . .

Nézd, az éj az éjig ér

Nézd, az éj az éjig ér
nézd a csöndet, elkísér
nézd a Holdat, mit mesél
nézz magadba: mit remélsz?

Tannila Madraholla

Tomboló Téboly játszik velem
Azt hirdeti, övé a Végtelen
Nyomorult kis szívem árnyölebe fonja
Nemlét – planétáit a Nincs tere karolja
Istennőként szeret, nem ereszt soha el
Leomló álmomból talán majd kiemel
Aranyló sugárral minden bajra felel

Mindenség – izzású szemeddel ragyogj rám
Adj még csak egy sanszot, hadd találjak még Rád
Didergő lelkemet öleld lángkarodba
Rettegő szívemet halál ne markolja
Amrita – csókjaid feledtessék velem
Hogy milyen hiába telt a kis életem
Oszlasd el árnyaim, moss tisztára engem
Letűnt korok porát gyémánttá oldd bennem
Lobogó tűz emészt minden percben érted
Adagold hát belém édes halál – mérged!

A Nincs Nevei

A Nincs Neveit dadogva szemelgettem
hűvös kék halomba, árván és önfeledten
egy kisiklott világ ölén, a nevenincs távolba
fagyott kő – kiáltásként, zúzott lelkem roncsai közt
a kor hamuiból emelt Bábeltorony tövében
tudván hogy a végső perc közel, mégse menekülve
s a Mozaik csak most sejlik fel, melynek én is csak egy
piciny köve vagyok, hervadások ölén ringva
s míg a kép a Titkok Homályából lassan kibomlik
beszövöm magam a lét hálóiba, beolvadok magam is
s a világ hamvai a kitisztult kép tükrére hullnak
s elpihennek lassan a kibomló valóság puha ölelésében.

Összegörnyedt árnyéklétünk

Összegörnyedt árnyéklétünk mellett ott ül egy tündöklő,
éles vonalakkal megrajzolt, lobogó szivárványlány is,
a belső énünk. Szivárványmadárként röppen a kék egekbe.
Ez a sártest, ez a vérrel és fekete bélsárral töltött koszhurka
pedig csak vonszolódik a mocsokban,
és rekedt suttogását nem hallja meg senki . . .

Álmodj az éj sötét vizén

Álmodj az éj sötét vizén
álmodj és légy újra gyermek
halott világok szemfedőjét
szövik köréd a hideg vermek

Sötét álmod virágait
fekete csenddé szövi az éj
merülj alá és többé ne sírj
elmúlik majd ez is, ne félj.

Ollanthai

Oszoljatok, sötét árnyak
Lidércfényből szótt tetemek
Lassan bomló halott vágyak
Alaktalan, zord rettenet
Nem merülök éjetekbe
Tündöklő lény őriz engem
Homály – hadaktól feloldoz
Arany sugárral körülfon
Istenhez visz, fel a mennybe!

Egyedül kell virrasztanom

Egyedül kell virrasztanom
halott álmok romján
nem takar bár zord sírhalom
magány csendje hull rám
Feladtam már minden reményt
nem élek, csak várok
várok míg az idő emészt
s eltemet egy árok.

Tenshimata

Tűzben égő piciny kis virágok
Enyésznek a csönd szívéen merengve
Nem maradt már semmim, csak a Hiány
Sírba omlott minden mit szerettem
Hiába kerestem azt ki megértene
Istent szólongatok fekete homályban
Minden reményemtől megfosztott az élet
Alattomos éjben szótt körül a bánat
Tiéd vagyok mégis, Atahira Molla
Aranyló sugárral ölelj lángkarodba!

Morfium

Arany karokkal ringató
sugárzó éji asszony
hadd legyek egészen tiéd
a méreg gyorsan hasson!

Kitáruló Mindenséged
ölelje a múltat
hadd feledjek mindent, mi volt
s mély öledbe hulljak!

Lehull rólam minden bilincs
kihúlt már a testem
veled ringok a Semmibe
most már minden este . . .

Elfoszlottak már a nevek

Elfoszlottak már a nevek
a messzi idő árján
elementek a szép kedvesek
nincsen aki vár rám

Mért is kéne hazudnom még
hogy van miért élnem
árva kertem virágai
lehulltak már régen . . .

Fénybe fulladt árva kis bogarak

Fénybe fulladt árva kis bogarak
lehullnak mind a halálos nektárba
melyet egy gonosz és hideg értelem
készített nekik halálos nászra . . .

Fekete reményem

Fekete reményem
pokolhada szólít
de én nemet mondok
s végre újra jó itt!

Elveszett örökre

Elveszett örökre minden miben hittem
fekete cseppjeit szemelgetem némán
magányom csöndjében könnyeim kihűltek
kővé dermedt szívem, itt maradtam árván.

A sárga pók

A sárga pók az idő árján
elúszik a semmibe
kapnék érte, de hiába:
így vész el az életem . . .

Fekete gyermekem

Fekete gyermekem
idő – illat árja
elégeti szívem
s csak a halál várja
de én itt virrasztok:
végtelen virága!

Ím, karmává sűrűsödve

Ím, karmává sűrűsödve
itt vannak a gyötrelmek,
lánggal ég az idő ölén
mindaz miért szenvedtem.

Gyertya

Gonosz démonoktól szétszabdalt álmaim
elhagyott gyermekként virrasztanak árván
atompusztaságok kiégett tájain
keresem még mindig a remény virágát

Istentől s embertől elhagyatva égek
magányos gyertyaként a sötétség szirtjein
lángoló hiányként a csönd szívébe zárva
ha valaki még keres, megleljen újra itt . . .

Fájó sebként

Fájó sebként sajog a csönd
sötét álmok útjain
minden vágyam elveszett már
mire várok újra itt?

Eltemetve csöndfalak közt
pergetem az éveket
mint a végső nagy számadást:
az utolsó képeket . . .

Fekete hívások

Fekete hívások körbeszönek halkán
ős – néma húrokon szívemben dalolnak
felsejlik valami, mit régen elhagytam
titkos üzenetek ereimbe marnak

Elveszett utakat tapogatok néha
talán még meglelem örök otthonomat
sötéten suttognak körben a kőfalak
ők már tudnak mindent, és engem siratnak

Hiányod árnyéka

Hiányod árnyéka mint halotti csönd befon
imádott szemed már halálba hűlt beton
árnyékod izzik még, a vak szélben bolyong
nincs – ízű álmodban csak odvas gomba kong

Fekete kőmagány

Fekete kőmagány vízesése zuhog
elnyeli cseppjeit téboly – bűvópatak
oly hiába minden, vergődni hasztalan
így pereg el minden üres kis perc – kacat

Kutatok még egyre, elveszett lomok közt
piciny időcseppért, mit a csönd szíve rejt
s a hamuval fedett, komor puszták felett
sötét haláltáncot már csak a vak Hold lejt

Talán lehajolnék

Talán lehajolnék egy kicsiny virágért
ha látom már hogy lassan a sárba tiporják
de a csönd árva kis gyermekeit fájón
komor néma szelek a semmibe szórják

Hiába kapkodnék utánuk riadtan
ujjaim csak a Nincs árnyait markolják
elengedem őket néma fájdalommal
s csak csillagok látják könnyeim hullását

Kilobbant szemedben

Kilobbant szemedben ott sír a Végtelen
szívében ott állok én is egymagamban
alvadó álmaim mélyén az értelem
tűnékeny szikrái égnek lankadatlan

Jaj de mért oly nehéz kibírni nélküled
rámzúdul minden perc mint szikla – áradat
mégis benned égek gyertyaként szüntelen
erőt ad már az is, hogy egyszer láttalak

Dögvész poshaszt pocsolyát

Dögvész poshaszt pocsolyát
szívünk mégis belelát

Égő hiány a szívem

Égő hiány a szívem
ott lángol az éjben
benne ragyog minden
eleven tüzében

Benne ragyogsz te is
drága kis csillagom
még a Halál sötét
ködén is áragyogsz

Körbeszótt a Hiány

Körbeszótt a Hiány
hervadt levelekkel
gyermekem csak a Csend
többé nem ereszt el
ó de fáj az éjjel
hamvadó világa
néma sír és halál
elemészt a bánat

Szabad vagyok

Szabad vagyok
mert a Mindenség Gyermeke vagyok
szabad vagyok
mint a könnyek és a csillagok
szabadon hullok az úron át
szabadon fogadom lenn a halált
szabadon álmodom az ég alatt
szabadon szállok a föld felett
nem köt semmi se fent, se lent
átölelem a Végtelent.
Sötét, mély kutakba temettem álmaim
vak, hideg homályba fúlt a néma kincs
Nem köt már le engem a bús élet varázsa
nem csábíthat többé a szirének hívása
nem remélek semmit, s nem is kergetek
amíg az éj sodor, addig repkedek
s ha majd a hajnalfény átölel magába:
boldogan olvadok a Nevenincs Halálba...

Dieses Dokument wurde mit Win2PDF, erhaeltlich unter <http://www.win2pdf.com/ch>
Die unregistrierte Version von Win2PDF darf nur zu nicht-kommerziellen Zwecken und zur Evaluation eingesetzt werden.